

Research Article

EFFECTS OF INDUCTIVE INSTRUCTION AND FEEDBACK ON SUMMARY WRITING
SKILL OF LOWER SECONDARY STUDENTSผลการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับที่มีต่อความสามารถ
ในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

Received: May 6, 2026

Revised: June 5, 2026

Accepted: June 15, 2026

Kanokporn Meephok^{1*} and Tasanee Sattaphong²กนกภรณ์ มีโชค^{1*} และทัศนีย เศรษฐพงษ์²^{1,2}Faculty of Education, Suan Sunandha Rajabhat University^{1,2}คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

*Corresponding Author, E-mail: s67561806015@ssru.ac.th

Abstract

The purposes of this research were: 1) to compare the summary writing abilities of lower secondary school students in the experimental group before and after implementing inductive learning management combined with feedback; and 2) to compare the summary writing abilities between the experimental group taught through inductive learning management with feedback and the control group taught using conventional methods. The research sample, selected through multi-stage sampling, consisted of 60 Grade 9 (Matthayomsuksa 3) students during the second semester of the 2025 academic year, divided equally into an experimental group ($n = 30$) and a control group ($n = 30$). The experimental treatment lasted for 12 hours. The research instruments included: 1) lesson plans based on inductive learning management and feedback, 2) conventional lesson plans, and 3) pre-test and post-test summary writing ability assessment tools. Data were analyzed using arithmetic mean, standard deviation (SD), paired samples t-test, and independent samples t-test. The findings revealed that: 1) after the experiment, the overall summary writing ability of the sample group was statistically significantly higher than before the experiment at the .05 level, with the mean score increasing from 10.80 (SD = 0.90) before the experiment to 12.53 (SD = 1.71) after the experiment and 2) the summary writing ability of the experimental group taught through inductive learning management with feedback was statistically significantly higher than that of the control group taught by conventional methods at

the .05 level, with the experimental group scoring a mean of 12.82 (SD = 0.82) and the control group scoring a mean of 9.65 (SD = 0.75), which was consistent with the hypothesis.

Keywords: Inductive Instruction, Feedback, Summary Writing Skill

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกลุ่มทดลองก่อนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ และ 2) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับกับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 ได้มาโดยวิธีการสุ่มหลายขั้นตอน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน (n = 30 คน) และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน (n = 30 คน) รวมจำนวน 60 คน ระยะเวลาในการทดลองรวม 12 ชั่วโมง เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ 2) แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ และ 3) แบบวัดความสามารถด้านการเขียนย่อความ ก่อนเรียนและหลังเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และ การทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า 1) หลังจากทดลองกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการเขียนย่อความในภาพรวมสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 10.80 (SD = 0.90) และมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองเพิ่มขึ้นเป็น 12.53 (SD = 1.71) และ 2) ความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยกับการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองเท่ากับ 12.53 (SD = 1.71) และคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุมเท่ากับ 9.65 (SD = 0.75) ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้แบบอุปนัย การให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ ความสามารถในการเขียนย่อความ

บทนำ (Introduction)

ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสำคัญที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้ ความคิด และความต้องการต่าง ๆ เพื่อสร้างความเข้าใจที่ตรงกัน โดยองค์ประกอบของภาษาครอบคลุมทั้งตัวอักษร รูปภาพ เสียง แสง สี และสัญลักษณ์ ตลอดจนการแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง และวัจนภาษาต่าง ๆ (Songsil, 2010) ในบรรดาทักษะทางภาษาทั้งสี่ด้าน ได้แก่ การฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน ทักษะการเขียนถือเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในกระบวนการสื่อสาร เนื่องจากเป็นหลักฐานเชิงลายลักษณ์อักษรที่มีความน่าเชื่อถือและคงอยู่ได้อย่างถาวร อย่างไรก็ตาม การเขียนเป็นทักษะขั้นสูงที่ต้องอาศัยทักษะการอ่านเป็นพื้นฐานในการส่งเสริม หากผู้ส่งสารมีความบกพร่องด้านการประมวลความรู้หรือกระบวนการคิดในการเขียน การถ่ายทอดสารย่อมเกิดความบกพร่องตามไปด้วย (Ministry of Education, 2008) ด้วยความสำคัญดังกล่าว การศึกษาไทยจึงให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะการเขียนอย่างมาก โดยพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ในมาตรา 23 และมาตรา 24 ได้กำหนดแนวทางให้สถานบันการศึกษาจัดการเรียนรู้ที่เน้นความสำคัญด้านความรู้และทักษะการใช้ภาษา โดยมุ่งเน้นการจัดกิจกรรมจากประสบการณ์จริงและการฝึกปฏิบัติจริง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจอย่างต่อเนื่อง การเขียนจึงไม่เพียงแต่เครื่องมือในการสื่อสารและการเรียนรู้เท่านั้น แต่ยังเป็นกระบวนการสำคัญที่ช่วยพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และการพัฒนานตนเองของผู้เรียน หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ในสาระที่ 2 การเขียน มาตรฐาน ท 2.1 จึงได้กำหนดให้ผู้เรียนต้องใช้กระบวนการเขียนเพื่อสื่อสาร ทั้งในรูปแบบการเขียนเรียงความ ย่อความ เขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ

ตลอดจนการเขียนรายงานเชิงวิชาการได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Ministry of Education, 2008) แม้ว่าหลักสูตรจะให้ความสำคัญแต่ในปัจจุบันผู้เรียนกลับให้ความสำคัญกับทักษะการเขียนน้อยลง เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนและยากลำบาก ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ในหลักการเขียน มีความสามารถในการสังเคราะห์ถ้อยคำ เรียบเรียงเนื้อหา และสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่อง "การเขียนย่อความ" นักเรียนส่วนใหญ่ยังขาดความเข้าใจที่ชัดเจน ปัญหาที่พบบ่อยคือ นักเรียนมักใช้วิธีการคัดลอกข้อความหรือเนื้อหาบางส่วนจากบทความต้นฉบับมาใช้โดยตรง สะท้อนถึงความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนเกี่ยวกับการย่อความ และการขาดทักษะในการจับใจความสำคัญเพื่อถ่ายทอดออกมาด้วยภาษาของตนเอง (Tiantong & Thanyasirisap, 2023) ทั้งที่ในความเป็นจริง การเขียนย่อความเป็นงานเขียนที่ต้องเก็บใจความสำคัญและสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านหรือฟัง แล้วนำมาเรียบเรียงใหม่ให้มีความกระชับด้วยภาษาของตนเอง โดยยังคงเนื้อหาสาระเดิมไว้อย่างครบถ้วน เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อเรื่องได้อย่างรวดเร็ว (Ministry of Education, 2020) นอกจากนี้ การเขียนย่อความยังมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมทักษะการคิดขั้นสูง (Higher-order Thinking Skills) เนื่องจากผู้เรียนต้องผ่านกระบวนการวิเคราะห์ ความเชื่อมโยงของเนื้อหา แยกใจความสำคัญออกจากรายละเอียดปลีกย่อย และสังเคราะห์ออกมาเป็นข้อความใหม่

จากการสำรวจสภาพปัญหาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนยังประสบปัญหาในการเขียนย่อความอย่างถูกต้อง เนื่องจาก 1) ผู้เรียนไม่ทราบหลักการเขียนย่อความที่ถูกต้อง และ 2) ผู้เรียนไม่สามารถสรุปสาระสำคัญได้ ปัญหานี้ส่งผลกระทบต่อผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินิยมพื้นฐาน (O-NET) วิชาภาษาไทย ในสาระที่ 2 การเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง โดยในปีกระบวนการศึกษา 2565 มีคะแนนเฉลี่ย 52.95 คะแนน ปีการศึกษา 2566 ลดลงเหลือ 50.73 คะแนน และปีการศึกษา 2567 ลดลงเหลือเพียง 48.93 คะแนน (National Institute for Educational Testing (n.d.)) สาเหตุสำคัญประการหนึ่งเกิดจากการที่ผู้เรียนเกิดความไม่เข้าใจในเนื้อหา แต่ไม่กล้าซักถามครูผู้สอน ทำให้ขาดการพัฒนาทักษะอย่างเป็นระบบ

ผู้วิจัยจึงเห็นว่า การจัดการเรียนรู้แบบอุปนัย (Inductive Learning) ร่วมกับการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ (Feedback) เป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการแก้ปัญหาดังกล่าว โดยการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และค้นพบข้อสรุปหรือหลักการด้วยตนเองผ่านกระบวนการคิดวิเคราะห์ ซึ่งตามแนวคิดของ Khammani (2024) ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนหลัก คือ ขั้นการสร้างมโนทัศน์ ขั้นการตีความและสรุปข้อมูล และขั้นการประยุกต์ใช้ข้อสรุป วิธีการนี้จะช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งและจดจำเนื้อหาได้ดี อย่างไรก็ตาม การพัฒนาทักษะการเขียนที่มีประสิทธิภาพจำเป็นต้องมีกระบวนการปรับปรุงงานเขียนอย่างต่อเนื่อง ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดการให้ข้อมูลย้อนกลับของ Hattie and Timperley (2007) ซึ่งจำแนกออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่ ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับงาน (Task) กระบวนการทำงาน (Process) การควบคุมตนเอง (Self-Regulation) และเกี่ยวกับตัวบุคคล (Self) เข้ามาบูรณาการ เพื่อเป็นเครื่องมือในการสะท้อนผลการปฏิบัติ ชี้ข้อผิดพลาด และกระตุ้นให้ผู้เรียนปรับปรุงแก้ไขงานเขียนของตนเอง เพื่อให้นำแนวคิดเชิงทฤษฎีดังกล่าวไปสู่การปฏิบัติจริงในชั้นเรียนได้อย่างเป็นรูปธรรมและสิ้นไหม ผู้วิจัยได้ทำการบูรณาการขั้นตอนการสอนแบบอุปนัยร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ผสานกันจนเกิดเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นวิเคราะห์ (Analysis Stage) เริ่มต้นจากการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนโดยการยกตัวอย่าง สถานการณ์ หรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเขียนย่อความ เพื่อให้นักเรียนเกิดการสังเคราะห์และสังเกตลักษณะของสาร

2. ขั้นการสร้างแนวคิด (Concept Attainment Stage) นำนักเรียนเข้าสู่การศึกษา วิเคราะห์ และแยกแยะตัวอย่างงานเขียนย่อความที่ดีและที่บกพร่อง เพื่อค้นหาหลักการหรือกฎเกณฑ์ที่ซ่อนอยู่ ทำให้นักเรียนสามารถสรุปหลักการเขียนย่อความเบื้องต้นได้ด้วยตนเองตามแนวคิดแบบอุปนัย

3. ขั้นสรุปหลักการ (Principle Synthesis Stage) นักเรียนร่วมกันสรุปหลักการและแนวคิดที่ได้จากการวิเคราะห์ ในขั้นนี้นำแนวคิดการให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับงานและกระบวนการ (Feedback about Task and Process) เข้ามาใช้ โดยครู

จะให้ Feedback เชิงแก้ไข (Corrective Feedback) เพื่อปรับปรุงแนวคิด สรุปรูปรูเกณฑ์ในการย่อความให้ถูกต้องและชัดเจนร่วมกัน

4. ขั้นสะท้อนผลและประเมินผล (Reflection and Evaluation Stage) ครูประเมินผลการเรียนรู้และให้นักเรียนลงมือปฏิบัติการเขียนย่อความขึ้นใหม่โดยใช้หลักการที่ค้นพบ จากนั้นขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนาผ่านการให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างรอบด้าน (Multi-source Feedback) ประกอบด้วย ครูให้ Feedback รายบุคคล เพื่อนช่วยให้ Feedback และนักเรียนให้ Feedback เพื่อประเมินตนเอง (Feedback about Self-Regulation) เพื่อให้นักเรียนนำข้อมูลที่ได้ไปปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพงานเขียนย่อความของตนเองอีกครั้ง

ด้วยเหตุผลและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลการพัฒนาความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน และยกระดับการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ (Objectives)

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ กับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ

สมมติฐานการวิจัย (Hypothesis) (ถ้ามี)

1. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ มีความสามารถในการเขียนย่อความหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน (post-test) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกลุ่มที่ทดลองใช้อุปนัยกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ มีความสามารถในการเขียนย่อความสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

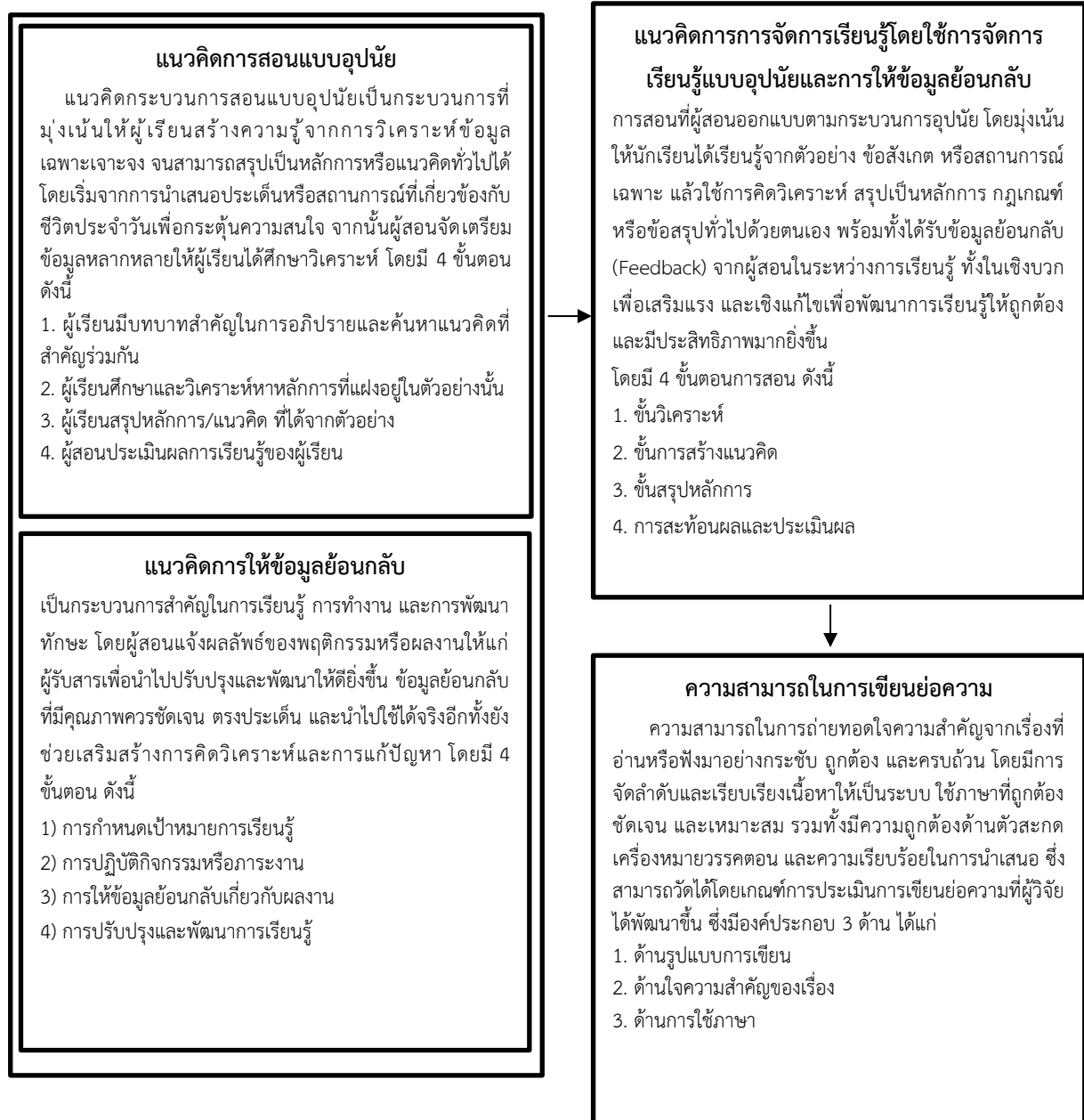
กรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual Framework)

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยที่แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ ผลการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับที่มีต่อความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมีรายละเอียดดัง Figure 1

Figure 1

Research Conceptual Framework Effects of Inductive Instruction and Feedback on Summary Writing Skill of Lower Secondary Students

กรอบแนวคิดการวิจัยผลการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับที่มีต่อความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

วิธีดำเนินการวิจัย (Methodology)

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับที่มีต่อความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นการศึกษาเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มควบคุมวัดก่อนและหลังการทดลอง (Pretest-Posttest Control Group Design) งานวิจัยนี้ได้รับพิจารณาอนุมัติจาก

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยมนุษย์ (Institutional Review Board: IRB) มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เมื่อวันที่ 2 เมษายน 2568 ตามเลขที่อนุมัติ [COE. 2-125/2026] โดยมีรายละเอียดวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับที่มีต่อความสามารถในการเขียนย่อความ

1. แหล่งข้อมูล

1.1 ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา จำนวน 1 ท่าน ด้านการสอน จำนวน 1 ท่าน และด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 ท่าน

1.2 นักเรียนกลุ่มทดลองใช้ (Try-out) ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 2 ห้องเรียน ของโรงเรียนเทศบาลวัดแหลมสุวรรณาราม สังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งเป็นนักเรียนที่ผ่านการเรียนเนื้อหาที่ผ่านมาแล้ว และไม่ใช้กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ 1) แผนการจัดการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ ผู้วิจัยได้สร้างแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 6 แผน ได้แก่ (1) ประเภานิทานเรื่อง คนขี่เหนียวกับทองคำ (2) ประเภานิทานเรื่อง ต้นไม้กับขวาน (3) ประเภทบทความเรื่อง มหันตภัยไฟฟ้า (4) ประเภทบทความเรื่อง แมวบ้านกล้าผู้ลี้ลับ (5) ประเภทบทร้อยกรอง เรื่อง กล้วยหาย และ (6) ประเภทบทร้อยกรอง เรื่อง หัวใจห้องที่ห้า 2) แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1) แบบวัดความสามารถด้านการเขียนย่อความ

3. วิธีการสร้างและหาประสิทธิภาพ

3.1 การศึกษาแนวคิดข้อมูลจากหลักสูตร มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด เนื้อหาสาระ การวัดและประเมินผล และสื่อการสอน ของกลุ่มการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และการศึกษาเกี่ยวกับเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนย่อความและการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ จากนั้นได้กำหนดเนื้อหาและระยะเวลาในการทดลองเพื่อสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

3.2 ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยดำเนินการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ โดยการนำขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยตามแนวคิดของ Khammani (2024) ที่ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนหลัก 1) ขั้นสร้างมโนทัศน์ 2) ขั้นตีความและสรุปข้อมูล และ 3) ขั้นประยุกต์ใช้ข้อสรุป มาประยุกต์และบูรณาการร่วมกับแนวคิดการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการพัฒนาทักษะการเขียนจริง จนตกผลึกเป็นขั้นตอนการจัดการเรียนรู้เฉพาะในงานวิจัยครั้งนี้จำนวน 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นวิเคราะห์ข้อมูลและตัวอย่าง (Analysis: ต่อยอดจากขั้นสร้างมโนทัศน์) 2) ขั้นการสร้างแนวคิดและหลักเกณฑ์ (Conceptualization: ต่อยอดจากขั้นตีความและสรุปข้อมูล) 3) ขั้นสรุปและปฏิบัติการเขียนย่อความ (Conclusion: ต่อยอดจากขั้นประยุกต์ใช้ข้อสรุป) และ 4) ขั้นการสะท้อนผลและประเมินผลด้วยข้อมูลย้อนกลับ (Reflection and Evaluation: ขั้นบูรณาการระบบ Feedback เพื่อพัฒนางานเขียนรายบุคคล) จากนั้นศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 การเขียน มาตรฐาน ท 2.1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อกำหนดขอบเขตเนื้อหา เรื่อง การเขียนย่อความ จากนั้นสังเคราะห์ข้อมูลและออกแบบชุดแบบวัดความสามารถในการเขียนย่อความให้เหมาะสมกับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

3.3 การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผนให้ครอบคลุมมาตรฐานการเรียนรู้ สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ ขั้นตอนการจัดกิจกรรม สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล

3.4 การหาความเหมาะสมและประสิทธิภาพของเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยนำกิจกรรมและแผนการจัดการเรียนรู้เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาดูตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ให้ข้อเสนอแนะแก้ไข และปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น จากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้และแบบวัดความสามารถที่ได้รับการปรับปรุงแล้ว ไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักเรียนกลุ่มทดลองใช้ (Tryout Group) ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริงและเรียนคนละโรงเรียน เพื่อป้องกันความคลาดเคลื่อนอันเกิดจากการเรียนรู้ล่วงหน้า (Pre-exposure) โดยดำเนินการทดลองใช้ตามลำดับขั้นตอนเพื่อหาประสิทธิภาพ ดังนี้

1) การทดลองใช้แบบเดี่ยว (1:1) นำไปทดลองใช้กับนักเรียนจำนวน 3 คน (กลุ่มเก่ง 1 คน กลุ่มกลาง 1 คน และกลุ่มอ่อน 1 คน) เพื่อตรวจสอบข้อบกพร่องในเรื่องภาษา ตัวอย่างข้อความ และคำชี้แจงเบื้องต้น

2) การทดลองใช้แบบกลุ่มย่อย (1:10) นำไปทดลองใช้กับนักเรียนจำนวน 9 คน (กลุ่มเก่ง 3 คน กลุ่มกลาง 3 คน และกลุ่มอ่อน 3 คน) เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้และการบริหารจัดการระบบข้อมูลย้อนกลับ

3) การทดลองใช้แบบภาคสนาม (Field Try-out) นำไปทดลองใช้กับนักเรียนจำนวน 1 ห้องเรียน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของระยะเวลาที่ใช้จริงในแต่ละขั้นตอนการจัดกิจกรรม และนำคะแนนที่ได้ไปคำนวณหาค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ รวมถึงวิเคราะห์หาคุณภาพรายข้อของแบบวัดความสามารถด้านการเขียนย่อความ (ค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก) ก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลจริงกับกลุ่มตัวอย่าง

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจริง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 2 ห้องเรียน (กลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน รวมจำนวน 60 คน) ณ โรงเรียนเทศบาลวัดช่องลม จังหวัดสมุทรสาคร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 โดยใช้แบบแผนการทดลองกลุ่มควบคุมวัดก่อนและหลังการทดลอง (Pretest-Posttest Control Group Design) ซึ่งมีลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติการเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ ดังนี้

4.1 การทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ก่อนเริ่มดำเนินการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยให้นักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดความสามารถด้านการเขียนย่อความฉบับเดียวกัน (ซึ่งเป็นแบบวัดข้อสอบอัตนัยที่ผ่านการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC และค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน Inter-rater Reliability เป็นที่เรียบร้อยแล้ว) จากนั้นผู้วิจัยนำผลงานเขียนมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์มาตรฐานวิเคราะห์ (Analytic Rubrics) เพื่อบันทึกเป็นคะแนนก่อนเรียน

4.2 การดำเนินการจัดการเรียนรู้ (Experimental Treatment) ผู้วิจัยดำเนินการสอนนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยตนเอง โดยควบคุมสภาพแวดล้อมและใช้ระยะเวลาในการทดลองรวมทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง เท่ากันทั้งสองกลุ่ม ดังนี้

กลุ่มทดลอง ($n = 30$ คน) เรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ (ผสมผสาน 4 ขั้นตอน: ขั้นวิเคราะห์ข้อมูลและตัวอย่าง ขั้นการสร้างแนวคิด ขั้นสรุปและปฏิบัติการเขียนย่อความ และขั้นการสะท้อนผลประเมินผลด้วย Feedback)

กลุ่มควบคุม ($n = 30$ คน) เรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ (Conventional Method) ที่เน้นการอธิบายกฎเกณฑ์ตามรูปแบบที่ครูกำหนดและทำตามตัวอย่างใบงาน

4.3 การทดสอบหลังเรียน (Post-test) เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาการทดลองครบ 12 ชั่วโมง ผู้วิจัยนำแบบวัดความสามารถด้านการเขียนย่อความชุดเดิมกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน มาให้นักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำการทดสอบหลังเรียนพร้อมกัน จากนั้นนำผลงานเขียนมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ประเมินชุดเดิม แล้วนำข้อมูลคะแนนเฉลี่ยที่ได้ไปวิเคราะห์ผลทางสถิติต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัยและประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

1) การหาคุณภาพของเครื่องมือโดยผู้เชี่ยวชาญ วิเคราะห์ข้อมูลผลการประเมินความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้และแบบวัดความสามารถด้านการเขียนย่อความจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) และวิเคราะห์ความเหมาะสมเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

2) การหาคุณภาพของแบบวัดความสามารถด้านการเขียนย่อความ นำผลคะแนนสอบจากการทดลองใช้ (Try-out) แบบภาคสนามของผู้ประเมินรวมทั้ง 3 ท่าน มาคำนวณหาความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability) เพื่อรับรองมาตรฐานการให้คะแนนข้อสอบอัตรนี้

3) การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ คำนวณหาประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนรู้และผลลัพธ์ของการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ จากคะแนนระหว่างเรียนและคะแนนหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองใช้ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ

5.2 การวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนความสามารถในการเขียนย่อความของกลุ่มตัวอย่าง

1) วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยร่วมกับการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$), ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และสถิติทดสอบค่าที่แบบกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกัน (Paired Samples t-test)

2) วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนย่อความหลังเรียน ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยร่วมกับการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีปกติ โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$), ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และสถิติทดสอบค่าที่แบบกลุ่มตัวอย่างเป็นอิสระต่อกัน (Independent Samples t-test)

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาผลการใช้การจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ ที่มีต่อความสามารถในการเขียนย่อความ

ผู้วิจัยได้นำกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ ที่มีต่อความสามารถในการเขียนย่อความ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกลุ่มทดลองก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ และ 2) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ กับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา สังกัดกรมส่งเสริม การปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย จังหวัดสมุทรสาคร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวนรวมเป็น 760 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลวัดช่องลม (เปี่ยมวิทยาคม) เทศบาลสมุทรสาคร สังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย จังหวัดสมุทรสาคร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 2 ห้อง โดยใช้วิธีการสุ่มหลายขั้นตอน (Multi-stage Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลย้อนกลับ แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดความสามารถในการเขียนย่อความ องค์กรประกอบ แบ่งเป็น 3 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านรูปแบบการเขียนย่อความ (5 คะแนน) 2) ด้านใจความสำคัญของเรื่อง (5 คะแนน) 3) ด้านการใช้ภาษา (5 คะแนน) แต่ละด้านจะแบ่งคะแนนออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ ดีมาก ดี ปานกลาง พอใช้ และปรับปรุง

3. วิธีการดำเนินการทดลอง

3.1 ประเมินก่อนเรียน (Pre - test) โดยใช้แบบวัดความสามารถในการเขียนย่อความจำนวน 1 หัวข้อ ซึ่งใช้เวลาในการทำแบบวัด 50 นาที เพื่อวัดพื้นฐานของนักเรียนก่อนการเรียนรู้

3.2 การจัดการเรียนรู้โดยใช้อุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ เรื่อง ประเภทบทความเรื่อง แมวป่านักล่า ผู้ลี้ลับ นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ออกแบบไว้ จำนวน 6 แผน 12 ชั่วโมง โดยแต่ละแผนเน้นการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ ดังตาราง

Table 1

Formal Academic Translation: Experimental Design of Summarization Lesson Plans using Inductive Instruction and Feedback

รูปแบบการดำเนินการทดลองแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนย่อความที่จัดการเรียนรู้โดยใช้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ

ประเภทของงานเขียนที่นำมาจัดทำแผนการเรียนรู้	ชื่อเรื่อง	จำนวนคาบ
นิทาน	ต้นไม้กับขวาน	2
	คนซีเหินยิวกับทองคำ	2
บทความ	แมวป่านักล่าผู้ลี้ลับ	2
	มหันตภัยไฟป่า	2
บทร้อยกรอง	กลัวยหาย	2
	หัวใจห้องที่ห้า	2
รวม		12

3.3 การประเมินหลังเรียน (Post - test) หลังจากสิ้นสุดกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนจะทำแบบวัดความสามารถในการเขียนย่อความชุดเดิม เพื่อวัดระดับความสามารถของนักเรียนหลังการจัดการเรียนรู้ ซึ่งข้อมูลที่ได้จะนำมาเปรียบเทียบกับผลการประเมินก่อนเรียน

4. วิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ผู้วิจัยตรวจสอบแบบวัดความสามารถของนักเรียน โดยตรวจสอบความครบถ้วนและความถูกต้องตามเกณฑ์การวัดองค์ประกอบความสามารถที่กำหนดไว้

4.2 เปรียบเทียบผลการวัดความสามารถก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ โดยการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกัน (paired sample t-test)

ผลการวิจัย (Results)

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ ที่มีต่อความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้นก่อนและหลังการใช้การจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ

ผู้วิจัยนำเสนอผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นก่อนและหลังการใช้การจัดการเรียนรู้ โดยนำเสนอผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเขียนย่อความระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ ของกลุ่มตัวอย่างโดยภาพรวมและจำแนกตามองค์ประกอบความสามารถในการเขียนย่อความ ดังนี้

Table 2

The researcher performed a Test of Normality to verify the preliminary assumptions before employing parametric statistics (t-test)

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบการแจกแจงแบบปกติของข้อมูล (Test of Normality) เพื่อตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการใช้สถิติสถิติพารามิเตอร์ (t-test) (N=30)

การทดสอบ	Statistic	df	Sig.
คะแนนก่อนการทดลอง	.952	30	.194
คะแนนหลังการทดลอง	.941	30	.098

จาก Table 2 พบว่า ผลการตรวจสอบการแจกแจงแบบปกติของคะแนนความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ราย ด้วยสถิติ Shapiro-Wilk พบว่า คะแนนก่อนการทดลองมีค่าความน่าจะเป็น (Sig.) เท่ากับ .194 และคะแนนหลังการทดลองมีค่าความน่าจะเป็น (Sig.) เท่ากับ .098 ซึ่งทั้งสองค่ามีค่ามากกว่า .05 จึงยอมรับสมมติฐานหลักที่ว่าข้อมูลมีการแจกแจงเป็นแบบปกติ (Normal Distribution) ผู้วิจัยจึงเลือกใช้สถิติ t-test (Dependent Samples) ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในลำดับถัดไปได้้อย่างถูกต้องตามหลักสถิติ

Table 3

Formal Translation: Comparison Results of Summarizing Abilities of Lower Secondary School Students Before and After Implementing Inductive Instruction and Feedback (N=30)

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้นก่อนและหลังการใช้การจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ (N=30)

กลุ่มทดลอง	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	SD	df	t	p
ก่อนการทดลอง	15	10.80	0.90	30	9.05	.000*
หลังการทดลอง	15	12.53	1.71			

*p < .05

จาก Table 3 พบว่า หลังจากทดลองกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการเขียนย่อความในภาพรวมสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 10.80 (S=0.90) และมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองเพิ่มขึ้นเป็น 12.53 (SD = 1.71)

ขั้นตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกลุ่มที่ใช้ อุปนิสัยกับการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ และกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ

ผู้วิจัยนำเสนอผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกลุ่มที่ใช้อุปนิสัยกับการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ และกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติดังรายละเอียดต่อไปนี้

Table 4

The researcher performed a Normality Test to determine whether the summarizing ability scores of both the experimental and control groups were suitable for parametric statistical analysis (t-test). The Shapiro-Wilk test was employed for this purpose.

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบการแจกแจงแบบปกติของข้อมูล (Normality Test) เพื่อตรวจสอบว่าข้อมูลคะแนนความสามารถในการเขียนย่อความของทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความเหมาะสมที่จะใช้สถิติพารามิเตอร์ (t-test) โดยใช้สถิติ Shapiro-Wilk ($N=30$)

การทดสอบ	Statistic	df	Sig.
กลุ่มทดลอง	.961	30	.324
กลุ่มควบคุม	.948	30	.148

จาก Table 4 พบว่า ผลการตรวจสอบการแจกแจงแบบปกติด้วยสถิติ Shapiro-Wilk ของกลุ่มทดลอง มีค่า Sig. เท่ากับ .324 และกลุ่มควบคุม มีค่า Sig. เท่ากับ .148 ซึ่งทั้งสองค่ามีค่ามากกว่า .05 แสดงว่าข้อมูลมีการแจกแจงเป็นแบบปกติ (Normal Distribution) ผู้วิจัยจึงเลือกใช้สถิติ t-test (Independent Samples) ในการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติในลำดับถัดไป

Table 5

Formal Academic Translation: Comparison of Summarizing Abilities between Lower Secondary School Students Taught Using Inductive Instruction with Feedback and Those Taught Using Conventional Methods (N=30)

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกลุ่มที่ใช้อุปนิสัยกับการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ และกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ ($N=30$)

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	SD	df	t	p
กลุ่มทดลอง	15	12.53	1.71	30	12.48	.001*
กลุ่มควบคุม	15	9.65	0.75			

* $p < .05$

จาก Table 5 ผลการพิจารณาข้อตกลงเบื้องต้นเรื่องความแปรปรวนด้วยสถิติ Levene's Test พบว่า ค่าสถิติ $F = 9.870$ และมีค่า Sig. = .003 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า .05 ($p < .05$) แสดงว่าคะแนนของทั้งสองกลุ่มมีความแปรปรวนไม่เท่ากัน ผู้วิจัยจึงเลือกรายงานผลการทดสอบค่าทีในกรณีที่ความแปรปรวนสองกลุ่มไม่เท่ากัน (Equal variances not assumed) ตามหลักสถิติที่ถูกต้อง เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอุปนิสัยร่วมกับการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ มีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนย่อความหลังเรียนเท่ากับ 12.53 ($SD = 1.71$) สูงกว่านักเรียน

กลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีปกติ ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 9.65 (SD = 0.75) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 8.46$, $df = 58$, $p < .05$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้

อภิปรายผล (Discussions)

1. การอภิปรายผลการทดลองการใช้การจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ

จากการทดลองใช้การจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการเขียนย่อความหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องมาจากกระบวนการเรียนรู้แบบอุปนัยช่วยปรับพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนจากการเป็นผู้รับข้อมูล (Passive Learner) มาเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ผ่านกระบวนการวิเคราะห์ตัวอย่างข้อความที่หลากหลาย สอดคล้องกับแนวคิดของ Khammani (2024) และ Taba (1967) ที่ระบุว่า การเรียนรู้แบบอุปนัยส่งเสริมการจัดระเบียบข้อมูลและการสร้างมโนทัศน์ด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างเนื้อหาได้อย่างลึกซึ้งมากกว่าการท่องจำกฎเกณฑ์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ruengtup and Ngamin (2017) ที่พบว่าวิธีสอนแบบอุปนัยช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและการคิดวิเคราะห์ของผู้เรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ .05

อย่างไรก็ตาม ปัจจัยสำคัญที่ขับเคลื่อนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเขียนจริงของนักเรียนอย่างเด่นชัด คือ กระบวนการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ (Feedback) ซึ่งทำหน้าที่เชื่อมระหว่างความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนไปสู่ทักษะการเขียนที่ถูกต้องตามหลักวิจัยของ Hattie and Timperley (2007) จากการสังเกตพฤติกรรมเขียนจริงของนักเรียนในระยะแรก พบว่า นักเรียนมักประสบปัญหา 'พฤติกรรมคัดลอกข้อความย่อ' จากบทความหรือนิทานต้นฉบับมาวางต่อกันโดยตรง (Copy and Paste) หรือขาดการเปลี่ยนสรรพนามในคำนำย่อความให้ถูกต้อง เมื่อผู้วิจัยได้บูรณาการการให้ข้อมูลย้อนกลับในระดับต่าง ๆ เข้าไปในกิจกรรม ส่งผลให้พฤติกรรมเขียนของนักเรียนพัฒนาขึ้นเป็นลำดับเชิงคุณภาพ ดังนี้

การให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับงาน (Feedback about the Task) ช่วยชี้ข้อผิดพลาดเฉพาะจุดให้นักเรียนเห็นทันที เช่น การจัดวางรูปแบบส่วนหัวของย่อความหรือบทความที่ยังไม่ครบถ้วน ทำให้นักเรียนกลับไปแก้ไขโครงสร้างให้ถูกต้องตามรูปแบบสากล การให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับกระบวนการ (Feedback about the Process) ครูช่วยสะท้อนให้นักเรียนเห็นว่าเหตุใดการคัดลอกข้อความยาว ๆ จึงไม่ใช่วิธีการย่อความที่ถูกต้อง และแนะนำกระบวนการตัดคำขยาย การตัดตัวอย่าง หรือการตัดเครื่องหมายอัญประกาศในบทร้อยกรองออก ทำให้นักเรียนเริ่มปรับพฤติกรรมจากการลอกเนื้อหา มาเป็นการคัดสรรเฉพาะประโยคใจความสำคัญ การให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อควบคุมตนเอง (Feedback about Self-Regulation) ผ่านกิจกรรมที่ครูให้ Feedback รายบุคคล ร่วมกับการจัดกระบวนการให้เพื่อนช่วยตรวจและนักเรียนประเมินตนเอง ทำให้นักเรียนเกิดความตระหนักรู้สามารถตรวจสอบและเกลี้ยกล่อมคำในงานเขียนย่อความของตนเอง เปลี่ยนจากภาษาพูดมาเป็นภาษาเขียนที่กระชับและเป็นสำนวนของตนเอง (Paraphrasing) ได้อย่างถูกต้องก่อนส่งงาน ดังนั้น การผสมผสานระหว่างวิธีสอนแบบอุปนัยที่ช่วยให้ผู้เรียนค้นพบหลักเกณฑ์ด้วยตนเอง ควบคู่กับการได้รับ Feedback ที่จำเพาะเจาะจงและทันเวลา จึงส่งผลเชิงบวกต่อพฤติกรรมเขียนจริง ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองสามารถพัฒนาทักษะการเขียนย่อความได้อย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพสูงขึ้นอย่างเด่นชัด

2. อภิปรายผลความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกลุ่มที่ใช้อุปนัยกับการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ และกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับมีความสามารถในการเขียนย่อความสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เหตุผลสำคัญเนื่องจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนในเชิงพฤติกรรม การปฏิบัติ ในขณะที่นักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีปกติ มักมีพฤติกรรมเขียนในลักษณะ "ทำตามตัวอย่างที่ครูบอก

บนกระดาน” โดยขาดความเข้าใจในหลักเกณฑ์ที่แท้จริง ทำให้นักเรียนกลุ่มควบคุมแสดงออกถึงความสับสนเมื่อต้องเผชิญกับข้อความประเภทใหม่ ๆ เช่น บทร้อยกรอง หรือบทความเชิงวิชาการ นักเรียนกลุ่มควบคุมส่วนใหญ่ยังคงใช้วิธีจับคำสำคัญ (Keywords) มาเขียนต่อกันจนทำให้เนื้อความขาดความต่อเนื่องและเสียความหมายดั้งเดิมไป ซึ่งสอดคล้อง กับข้อสรุปที่ว่า การเรียนวิธีปกติเน้นให้จดจำรูปแบบมากกว่าการฝึกคิดวิเคราะห์ ในทางตรงกันข้ามกับ การจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ของกลุ่มทดลอง ได้เปิดโอกาสให้นักเรียนลงมือปฏิบัติและวิเคราะห์คัดเลือกสาระสำคัญจากงานเขียนประเภทต่าง ๆ ทั้งนี้งาน บทความ และบทร้อยกรอง รวม 6 แผนการเรียนรู้ (12 ชั่วโมง) สอดคล้องกับงานวิจัยของ Prince and Felder (2006) ที่ระบุว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีอุปนัยจะมีกระบวนการคิดวิเคราะห์จากตัวอย่างจนเกิดเป็นความเข้าใจที่ลึกซึ้งและมีความคงทนในการเรียนรู้สูงกว่ากลุ่มที่เรียนแบบปกติ

การจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่มีการสะท้อนผลผ่านข้อมูลย้อนกลับอย่างต่อเนื่อง (Continuous Feedback Loop) ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนย่อความสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างชัดเจน ทั้งนี้ เนื่องจากข้อมูลย้อนกลับช่วยให้ผู้เรียนรับรู้ข้อบกพร่องของตนเอง เข้าใจจุดที่ต้องปรับปรุง และสามารถนำข้อเสนอแนะไปใช้ในการแก้ไขและพัฒนางานเขียนได้อย่างเป็นรูปธรรม ผู้เรียนจึงเกิดการเรียนรู้จากความผิดพลาดและพัฒนาทักษะการเขียนอย่างต่อเนื่อง ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Seesang and Praphan (2016) ที่พบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงข้อผิดพลาดของตนเอง และสามารถนำข้อเสนอแนะไปปรับปรุงแก้ไขงานเขียน ส่งผลให้คุณภาพของงานเขียนพัฒนาขึ้นทั้งด้านการใช้ภาษาและการเรียบเรียงเนื้อหา ผู้เรียนสามารถลดข้อผิดพลาดและปรับปรุงชิ้นงานให้มีคุณภาพดีขึ้น ภายหลังได้รับข้อมูลย้อนกลับอย่างสม่ำเสมอ แม้ว่าการวิจัยดังกล่าวจะศึกษาในบริบทของการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา แต่ผลการศึกษาสอดคล้องให้เห็นว่า ข้อมูลย้อนกลับเป็นกลไกสำคัญที่เอื้อต่อการพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียน ในทุกระดับการศึกษา นอกจากนี้ จากการสังเกตพฤติกรรมกรรมการเขียนของนักเรียนภายหลังการทดลอง ผู้เรียนในกลุ่มทดลองมีแนวโน้มที่จะสามารถคัดเลือกใจความสำคัญของเรื่อง ตัดรายละเอียดที่ไม่จำเป็น และเรียบเรียงข้อความใหม่ให้มีความกระชับและเชื่อมโยงกันมากขึ้น สอดคล้องกับหลักการของการเขียนย่อความที่ถูกต้อง ในขณะที่นักเรียนกลุ่มควบคุมยังคงประสบปัญหาในการตัดรายละเอียดปลีกย่อยและการเรียบเรียงเนื้อหาให้กระชับ ส่งผลให้ความสามารถในการเขียนย่อความโดยรวมของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างชัดเจน

ข้อเสนอแนะ (Recommendations)

1. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการนำการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับไปใช้

1.1 การจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยและการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ ที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเป็นการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 รายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน ดังนั้นการนำการจัดการเรียนรู้ข้างต้นไปใช้ควรปรับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียน เช่น การคัดเลือกตัวอย่างประโยคหรือข้อความสำหรับการฝึกเขียนย่อความให้สอดคล้องกับวัยและความสนใจ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดและสร้างข้อสรุปด้วยตนเอง

1.2 ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยควรจัดทำคลังข้อมูลตัวอย่างงานเขียนที่เหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของผู้เรียน เช่น นิทาน และบทความ เพื่อนำมาใช้เป็นสื่อกระตุ้นและเป็นฐานข้อมูลในการเปรียบเทียบในขั้นวิเคราะห์ของการเรียนรู้แบบอุปนัย นอกจากนี้ ควรมีการสร้างคู่มือเกณฑ์การให้คะแนน (Rubrics) ที่ชัดเจนใน 3 ด้าน (ด้านรูปแบบ ด้านใจความสำคัญ และด้านการใช้ภาษา) เพื่อให้ครูผู้สอน เพื่อนักเรียน หรือตัวผู้เรียนเอง สามารถใช้เป็นกรอบอ้างอิงในการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ได้อย่างเฉพาะเจาะจง ตรงจุด และรวดเร็วทันเวลาในขณะปฏิบัติกิจกรรม

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยร่วมกับการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับแยกตามประเภทของงานเขียน เนื่องจากงานเขียนแต่ละประเภทมีพฤติกรรมการเขียนและข้อจำกัดที่ต่างกัน โดยเฉพาะงานเขียนประเภทบรรยายหรือพรรณนาที่มีข้อจำกัดด้านชั้นลักษณะอันซับซ้อนกว่างานเขียนประเภทนิทานและบทความ เพื่อให้ได้ข้อค้นพบเชิงลึกที่สามารถนำมาใช้ออกแบบแผนการสอนย่อความบรรยายหรือพรรณนาได้อย่างเป็นรูปธรรมต่อไป

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่มีพื้นฐานความสามารถแตกต่างกัน เพื่อดูว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ส่งผลต่อกลุ่มเด็กเก่งและเด็กอ่อนแตกต่างกันอย่างไร ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการนำไปปรับใช้กับห้องเรียนที่มีความหลากหลายสูง

การเปิดเผยการใช้ Generative AI ในการเขียนบทความ (Disclosure of Generative AI Use in the Writing Process)

ไม่มีการใช้ Generative AI

References

- Hattie, J., & Timperley, H. (2007). The power of feedback. *Review of Educational Research*, 77(1), 81–112.
DOI: 10.3102/003465430298487
- Ministry of Education. (2008). *The basic education core curriculum B.E. 2551 (A.D. 2008): Thai language learning area*. n.p. [in Thai]
- Ministry of Education. (2020). *Let's get to know rubrics*. Bureau of Academic Affairs and Educational Standards. [in Thai]
- National Institute for Educational Testing, online. (n.d.). *Ordinary National Educational Test (O-NET) report system*. https://catalog.niets.or.th/dataset/m3_country [in Thai]
- Prince, M. J., & Felder, R. M. (2006). *Inductive teaching and learning methods: Definitions, comparisons, and research bases*. *Journal of Engineering Education*, 95(2), 123–138.
DOI: 10.1002/j.2168-9830.2006.tb00884.x
- Seesang, S., & Praphan, P. (2016). Strategies in Giving Feedback by Writing Teachers and Their Effects on Learners' Revisions: A Case Study of Writing Classes for English Major. *Chophayom Journal*, 27(1), 73–89. <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/ejChophayom/article/view/72694/58462>
- Songsil, P. (2010). *Principles and usage of the Thai language*. Dhonburi Rajabhat University.
- Ruengtup, S., & Ngamnin, S. (2017). The Effect of Using the Inductive Instructional Packages toward the Learning Achievements and Retentions in Learning Thai of Prathomsuksa 6 students. *Journal of Graduate Studies in Northern Rajabhat Universities*, 7(12), 161–175.
<https://so02.tci-thaijo.org/index.php/JGNRU/article/view/72537/75883> [in Thai]

Taba, H. (1967). *Teacher's handbook for elementary social studies*. Addison Wesley.

Tiantong, S., & Thanyasirisap, R. (2023). The development of summary writing ability of Matthayomsuksa 3 students using CIPPA model and mind mapping. *Institute of Vocational Education Southern Region 1 Journal, 8(2)*, 124–131. https://ph01.tci-thaijo.org/index.php/csnp_veis1/article/view/252586 [in Thai]